

Sp. nr. 15625/3/2013
CONFORM CU DECIZIA

Dosar nr.15625 / 3 / 2013

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MILITAR TERITORIAL BUCUREȘTI
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 09.10.2013

Tribunalul constituit din :

PREȘEDINTE : Judecător colonel GABRIEL GUNESCU

GREFIER : plt.adj. IULIAN - MARIUS SÎRBU

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a fost reprezentat prin procuror militar, colonel magistrat OPRIȘ OCTAVIAN

Pe rol plângerea formulată de **petentul URSU HORIA ANDREI**, în temeiul art.278¹ C.pr.pen, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

Cauza venită prin declinare, prin Sentința penală nr. 460/F din 03.06.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a penală (dosar nr.15625/3/2013).

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns petentul Ursu Horia Andrei, asistat de apărătorul ales, av. Crângariu Eugenia.

A răspuns și intimatul mr.rez. Pîrvulescu Marin.

Procedura este legal îndeplinită.

Grefierul a făcut referatul cauzei, învederând că au sosit relațiile cerute Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel:

- a răspuns la solicitarea instanței din 09.09.2013, prin adresa cu nr. 1304/P/2008 din 03.10.2013, comunicând copia ordonanței parchetului din 29.09.2010 prin care a fost soluționat dosarul penal 1304/P/2008. (filele 93 – 108).

Totodată, a comunicat că actele de urmărire penală efectuate în cauzele în care s-a dispus disjungerea, se află în dosarele trimise unităților care au continuat urmărirea penală.

- De asemenea, a răspuns la solicitarea instanței din 02.10.2013, prin adresa cu nr. 1304/P/2008 din 03.10.2013, comunicând printre altele și faptul că, dintr-o eroare, în adresa cu nr. 1304/P/2008 din 27 august 2013 a acestei unități de parchet, trimisă către instanță, a fost menționat faptul că dosarul penal cu nr. 1304/P/2008 ar fi fost soluționat la data de 19.08.2013 (aspect eronat) și nu la data de 29.09.2010 (data corectă a soluționării cauzei).

A învederat și faptul că în adresă este făcută precizarea că „actele de urmărire penală efectuate în cauzele în care s-au dispus disjungeri și declinări de competență, se află în dosarele penale trimise unităților de parchet în favoarea cărora s-a dispus disjungerea” și că alăturat au fost trimise copii ale **ordonanței emise la data de 29.09.2010**, în dosarul penal cu numărul **1304/P/2008** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, respectiv ale

CONFORM CU ORIGINALUL

ordonanței emise la data de 12.12.2011, în dosarul penal cu nr. 1043/P/2010 al acestei unități de parchet.

Apărătorul aies al petentului Ursu Horia Andrei, av. Crângariu Eugenia, a depus la dosar înscrisuri însoțite de opis (filele 176 / 192).

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, președintele a constatat cauza în stare de judecată și a dispus trecerea la dezbateri.

Petentul Ursu Horia Andrei, prin apărătorul ales, av. Crângariu Eugenia, a solicitat admiterea plângerii; după care:

- **în principal**, a cerut desființarea rezoluției atacate, cu consecința reținerii cauzei spre rejudecare, față de ansamblul probator existent la dosarul cauzei, urmând potrivit legii să se procedeze conform judecării în primă instanță.

A menționat o atenționare asupra unui singur aspect observat de apărare de la bun început, respectiv că sunt suficiente probe la dosar, iar acestea sunt administrate în cauzele precedente.

A arătat că în prezenta cauză, unde s-a mers pe teza prescripției, nu s-a luat nici măcar o declarație celui pe care petentul l-a considerat și îl consideră, și acum, făptuitor.

Ca urmare, în ipoteza propusă, în care actul de sesizare este plângerea petentului, a învederat că există suficient material probator pentru a fi reținută cauza spre rejudecare de către instanță, considerând că nu se poate trece mai departe fără a se lua acest act esențial oricărui proces penal, respectiv declarația persoanei împotriva căreia se îndreaptă această plângere.

A mai învederat că susținerea apărării este în sensul că nu se poate trece direct la pronunțarea unei hotărâri în acest moment al cauzei, fiind posibil ca, din dezbateri, în procedura de judecată în fața instanței, să rezulte chiar necesitatea administrării unei anumite probe, iar pentru finalitatea procesului penal, a solicitat condamnarea făptuitorului pentru infracțiunea de tratamente neomnoase prev. de art.358 C.pen.

- **în subsidiar**, a cerut desființarea rezoluției atacate, cu reținerea cauzei spre rejudecare, iar pe fond, în raport cu ce probatoriu se va administra, condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de omor, în forma infracțiunii de omor deosebit de grav.

- **al doilea subsidiar**, a cerut desființarea rezoluției atacate și trimiterea cauzei la parchetul competent în vederea începerii urmăririi penale.

A arătat că, în cazul în care va fi amânată pronunțarea, va depune și concluzii scrise, pe lângă cele depuse deja la dosar.

În susținerea solicitărilor, a învederat că va face precizări doar pe unele aspecte considerate de apărare ca necesare.

A susținut că problema prescripției este problema de bază peste care, dacă nu se va trece, toate celelalte discuții sunt de prisos.

A învederat că prescripția nu s-a împlinit pentru că aceasta nu a putut începe să curgă până la adoptarea legii din 1992, care a abrogat art.226 C.pr.pen., după care a susținut faptul că a fost luată o „hotărâre” la nivelul cel mai înalt al statului din perioada regimului comunist, în care să fie protejate persoanele care au avut anumite „manifestări”, inclusiv pentru cele care au comis acte de natura celor reclamate de apărare în cauza de față, pentru că se va împlini prescripția.

A mai arătat că, după calculele pe care legea penală le permitea și le permite, cu anumite amendamente, s-ar fi împlinit termenul de prescripție, numai că în anul 1992 s-a

arătat că tot ce este termen de prescripție neîmplinit până la acea dată, inclusiv pentru infracțiunea de omor, se consideră imprescriptibil.

A arătat că dacă s-a putut astfel pentru infracțiunea de omor, cu atât mai mult pentru infracțiunea de tratamente neomenoase, nici nu se mai pune problema prescripției, pentru că face parte din cadrul a ceea ce se numește „crime împotriva umanității”, nefiind un termen de prescripție.

A arătat că este vorba de o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe care a și atașat-o la dosarul cauzei, în care a fost făcut exact acest raționament, arătându-se că pe toată durata regimului comunist a operat o cauză de suspendare a prescripției, nici măcar nu a început să curgă termenul prescripției răspunderii penale și, ca atare, din momentul în care acesta poate fi considerat că poate începe să curgă, deja o infracțiune așa cum este omorul, cu atât mai mult în formă deosebit de gravă, nu mai este prescriptibilă.

În ceea ce privește infracțiunea de tratamente neomenoase, prev. de art. 358 C.pen., a arătat că apărarea consideră că sunt suficiente argumente care nu vin în contradicție cu faptul că anterior alte persoane au fost condamnate doar pentru omor și atunci o singură persoană, respectiv făptuitorul de astăzi, ar fi comis o infracțiune mult mai gravă, care presupune un ansamblu de acțiuni bine concepute dinainte, concertate și sistematic aplicate, pentru că asta înseamnă infracțiunea de tratamente neomenoase.

A arătat că, în opinia apărării, este posibilă și logică această argumentație, deoarece condamnatul Clită Marian a fost doar un executant al regimului de teroare, iar condamnații Stănică și Creangă, care la rândul lor făceau parte din Direcția de cercetări penale din cadrul miliției de atunci, au declarat că era un caz al Securității, că Ursu Gheorghe era chemat la anchetă, de către securitate și că li se ordona să aplice un anumit regim acestei persoane arestate preventiv.

A mai arătat că, așa cum rezultă din declarațiile gardienilor de la arest, ale responsabililor locului de deținere, ale personalului medical care funcționa la vremea aceea, martori în cauzele menționate, cum că era un regim care folosea tratamente neomenoase.

A mai arătat că nu se intervenea atunci când persoana arestată era torturată în camera de arest, că nu a fost acordată asistență medicală, că nu au fost făcute consemnări în caietele registru atunci când persoana arestată era scoasă la anchetă, tocmai pentru a nu exista evidențe ale faptului că persoana arestată era scoasă în mod abuziv la interogatoriu, deoarece fusese dată o soluție în cauză, iar ancheta nu mai era justificată.

A arătat că tot acest ansamblu de fapte, nu a fost opera lui Clită și nici a celor doi, respectiv Creangă și Stănică, ci a lucrătorilor de la securitate, respectiv a lui Pîrvulescu Marin, așa cum rezultă și din documentele aflate la dosar.

A învederat că regimul de izolare la care era supus, poate fi comparat cu un regim primitiv, că era „înlanțuit”, că nu avea mâncare și apă, deci spus unui regim de exterminare, astfel că toate acestea arată că nu a fost doar o singură faptă.

A arătat că o singură lovitură i-a fost fatală, că de la acea ultimă lovitură, după câteva zile, ar fi survenit moartea, care este cu totul altceva, învederând că și acest lucru este nuanțat, deoarece înainte de a primi acea lovitură de la Clită, martorii spun că a venit din anchetă de la securitate adus cu pătura, de unde acuza dureri groaznice.

A susținut că, din acest ansamblu de măsuri și fapte, se deduce că până la urmă decesul lui Ursu Gheorghe a fost cauzat, nu de fapte izolate, ci a unei proceduri aplicate sistematic.

CONFORM CU ORIGINALUL

A arătat că aceste susțineri au fost pe o reliefare a încadrării juridice corecte.

A mai învederat și faptul că, din punct de vedere procedural, există o ordonanță în care procurorul de caz menționează că înaintea acestei ordonanțe, a mai fost o ordonanță și că apărarea o pune din nou în discuție pentru că acea ordonanță, din punct de vedere legal, nu are autoritate de lucru judecat în sensul dat de legea penală și nu există un impediment ca la această dată să fie discutată o încadrare juridică corectă, în momentul în care se poate constata că ea rezultă din toate probele deja aflate la dosarul cauzei.

A arătat că instanța poate opera cu alt probatoriu, pe care să îl administreze, deoarece legea îi dă această posibilitate și atunci va opta pentru o soluție.

Intimatul mr.(r) Pîrvulescu Marin a arătat că susține cu tărie că nu a exercitat niciun act de teroare sau persecuție asupra lui Gheorghe Ursu, că nu a fost în unitatea vecină pentru a-l ancheta pe Gheorghe Ursu, iar după ce cauza a fost dată în competența altui compartiment, nu putea să dea ordin lui Stănică să facă presiuni asupra cuiva.

A arătat că a predat unele documente fiului lui Gheorghe Ursu, conform ordinului dat de Procuratura militară, iar, ulterior, în urma documentelor primite, fiul acestuia a publicat o carte care se găsește pe piață.

A mai arătat că dacă ar fi avut ceva cu acesta, ar fi putut refuza să îi dea acele „hârtii”.

Procurorul militar a arătat că, așa cum prevede și art.122 și 124 C.pen. , a intervenit prescripția.

A mai arătat că este adevărat ce s-a invocat o hotărâre a Inaltei Curți de Casație și Justiție, cu privire la prescripția faptelor până în anul 1990, învederând că din ianuarie 1990 și până în acest moment a intervenit prescripția specială.

A mai arătat că această cauză nu a rămas în nelucrare, fiind o cauză complexă, aceasta a fost lămurită progresiv, iar la acest moment s-a împlinit termenul de prescripție specială, solicitând respingerea plângerii și menținerea ordonanței dispunsă de Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

După care,

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, dar și pentru a da posibilitatea apărătorului ales al petentului de a depune concluzii scrise, va amâna pronunța hotărârii.

Pentru aceste motive.

DISPUNE :

Amână pronunțarea la data de 16.10.2013.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 09.10.2013.

PREȘEDINTE,
Judecător – Col magistrat GABRIEL GUNESCU

GREȘIER,
Plt. adj. Iulian Marius Sirbu

Dosar.nr.15625 / 3 / 2013

ROMÂNIA
TRIBUNALUL MILITAR TERITORIAL BUCUREȘTI
SENTINȚA nr. 27

Ședința publică din data de 16.10.2013

Tribunalul constituit din :

PREȘEDINTE : Judecător colonel GABRIEL GUNESCU

GREFIER : plt.adj. IULIAN - MARIUS SÎRBU

MINISTERUL PUBLIC – Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a fost reprezentat la data când au avut loc dezbaterile, prin procuror militar, colonel magistrat Opreș Octavian.

Pe rol pronunțarea hotărârii privind plângerea formulată de **petentul URSU HORIA ANDREI**, în temeiul art.278¹ C.pr.pen, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

Cauza a venit prin declinare, prin Sentința penală nr. 460/F din 03.06.2013 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a penală (dosar nr.15625/3/2013).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 09.10.2013 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre și când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, cât și pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 16.10.2013.

După care,

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

1. La data de 02.07.2013, în urma sentinței penale nr. 460/F din 03.06.2013 a Tribunalului București – Secția a II-a penală, când a fost admisă excepția necompetenței materiale după calitatea persoanei a Tribunalului București, invocată din oficiu de instanță, și a decinat competența de soluționare a plângerii în favoarea Tribunalului Militar Teritorial București, pe rolul instanței militare a fost înregistrată cu același număr, respectiv nr. 15625/3/2013, cauza privind plângerea formulată de **petentul URSU HORIA ANDREI** (*născut la data de 02.11.1958, CNP: 1580211400353, cu domiciliul în SUA, Illinois, „4200 N MARINE DR, apt.402, CHICAGO IL. 60613”- conform carnetului de conducere nr. U620-0085-8042 : cu domiciliul procesual ales la Cabinetele Asociate de Avocați “Crângariu și Drăgoi”, în mun. București, Calea Moșilor, nr.90, corp A, apt.3, sector 3, cod 030152).* , fiind fixat aleatoriu termenul de judecată la data de 10.07.2013, la completul C.2 .

La data de 08.07.2013 a fost soluționată declarația de abținere, formulată în cauză, când a fost pronunțată soluția următoare : *„În baza disp.art.52 C.proc.pen.: Respinge cererea de abținere a judecării, în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 15625/3/2013 al Tribunalului Militar Teritorial, formulată de dl. judecător – col.magistrat Gunescu Gabriel pentru inexistența motivelor stipulate de art.47, art.48 din C.proc.pen. și nici ale Titlului I “dispoziții generale”, cap.II – “incompatibilități și*

interdicții” din Legea nr.303/2004, privind Statutul judecătorilor și procurorilor. Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului. Conform art.52 alin.6 C.proc.pen., prezenta încheiere nu este supusă niciunei căi de atac. Pronunțată în ședință publică, azi 08.07.2013”.

Au fost cerute relații Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care a răspuns solicitării instanței, prin adresa cu nr. 1304/P/2008 din 03.10.2013, comunicând copia ordonanței parchetului din 29.09.2010, prin care a fost soluționat dosarul penal 1304/P/2008. (filele 93 – 108).

Totodată, s-a comunicat că actele de urmărire penală efectuate în cauzele în care s-a dispus disjungerea, se află în dosarele trimise unităților care au continuat urmărirea penală. De asemenea, s-a răspuns la solicitarea instanței din 02.10.2013, prin adresa cu nr. 1304/P/2008 din 03.10.2013, comunicându-se printre altele și faptul că, dintr-o eroare, în adresa cu nr. 1304/P/2008 din 27 august 2013 a acestei unități de parchet, trimisă către instanță, a fost menționat faptul că dosarul penal cu nr. 1304/P/2008 ar fi fost soluționat la data de 19.08.2013 (aspect cronat) și nu la data de 29.09.2010 (data corectă a soluționării cauzei).

A învederat și faptul că în adresă este făcută precizarea că „actele de urmărire penală efectuate în cauzele în care s-au dispus disjungeri și declinări de competență, se află în dosarele penale trimise unităților de parchet în favoarea cărora s-a dispus disjungerea” și că alăturat au fost trimise copii ale ordonanței emise la data de 29.09.2010, în dosarul penal cu numărul 1304/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, respectiv ale ordonanței emise la data de 12.12.2011, în dosarul penal cu nr. 1043/P/2010 al acestei unități de parchet”.

*
* *

2. Tribunalul mai constată următoarele:

Plângerea formulată de **petentul URSU HORIA ANDREI**, în temeiul art.278¹ C.pr.pen, vizează rezoluția de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

2.1. Petentul a solicitat admiterea plângerii, desființarea rezoluției atacate și trimiterea cauzei la procurorul competent în vederea începerii urmăririi penale, făcând referire la art.277, 278 și 278¹ din Codul de procedură penală (filele 2 – 6 și 9 – 11).

A învederat în plângerea formulată faptul că „a făcut plângeri la 21.09.2007 și la 12.12.2011, adresate Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv Procurorului General al României, împotriva fostului ofițer de securitate Pîrvulescu Marin, susținând că există probe că a comis persecuție, tortură, cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, tratamente neomenoase, toate pentru motive politice, asupra tatălui său, Ursu Gheorghe”.

Potentul învederează că „în plângerile formulate a făcut referire . în fapt, la materialul probator (declarații ale martorilor care au avut cunoștință despre tratamentul la care Ursu Gheorghe a fost supus de către ofițerul de securitate Pîrvulescu Marin, precum și acte din arhiva Direcției de Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului) din care rezultă că tatăl său a fost arestat , torturat și ucis pentru atitudinea critică față de regimul Ceaușescu, că fostul ofițer Pîrvulescu Marin a fost anchetatorul lui atât înainte de arestare, cât și în stare de detenție și că în detenție ofițerul amintit i-a aplicat regimul de teroare amintit”.

A susținut că „faptele fostului ofițer de securitate cad sub incidența prevederilor art. I al Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva umanității (ratificată de România prin Decretul nr. 547 din 29 iulie 1969), care încorporează prevederile Statutului Tribunalului Militar Internațional de la Nuremberg (definit prin Acordul din 8 august 1945), conform cărora „persecuțiile pe motive politice” sunt imprescriptibile, fiind incluse în categoria „crime împotriva umanității”. Față de cele susținute, a precizat că represiviunile pe care le-a suportat tatăl său constituie „persecuții pe motive politice”, deci sunt imprescriptibile în înțelesul Convenției ONU”.

A făcut referire atât la Pactul Internațional cu privire la drepturilor civile și politice din 16.12.1966, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974 – „Nimeni nu va fi supus torturii și nici unor pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante”, cât și la art.358 C.pen. – Tratamente neomenoase, care include torturarea și exterminarea, fapte care sunt imprescriptibile. conf. art.121 C.pen., dar și la art.267¹ C.pen. .

În plângerea formulată, petentul a făcut referire și la „comunicare din 20.12.2011 a Procurorului Militar Șef, care a precizat că plângerea a fost clasată pentru că au fost trimiși în instanță și condamnați definitiv, numiții Tudor Stănică, Creangă Mihail și Clită Marian, precum și că a intervenit prescripția răspunderii penale, nefiind circumscrise Titlului XI al Codului Penal, respectiv „Infrațiuni contra păcii și omenirii, deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infrațiuni”. La data de 10.01.2012, petentul susține că a formulat o nouă plângere, de asemenea, adresată Procurorului General al României în care erau făcute precizări asupra igorării art.I al Convenției ONU asupra imprescriptibilității crimelor împotriva umanității și că plângerea a fost soluționată și comunicată tot de Procurorul Militar Șef, cu încălcarea art.278¹ alin.2 C.pr.pen., cu reiterarea opiniei anterioare, conform căreia s-a împlinit termenul de prescripție”.

Ca urmare a acestei situații, petentul face precizarea că s-a adresat instanței de judecată – Inaltei Curți de Casație și Justiție, iar prin declinarea competenței, această plângere a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Militar Teritorial și care, prin sentința nr. 6 din 13.03.2013 în dosarul nr. 42/753/2012, a respins-o ca inadmisibilă.

În plângere, petentul menționează că la data de 12.02.2013 a primit prin poștă și rezoluția din 21.01.2013 dispusă de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosarul nr. 179/P/2012 cu privire la plângerea din 21.09.2007, care a instrumentat cauza ca urmare a declinării competenței de soluționare a cauzei în favoarea acestei instituții prin Ordonanța nr. 1304/P/2008 din 29.09.2010 a Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casație și Justiție, față de care înțelege să formuleze plângere și față de acel act al procurorului, cu menținerea argumentelor expuse.

2.2.a. Prin Rezoluția din 21.01.2013 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012, procurorul de caz a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.174 – 175 lit.a C.pen., privind plângerile formulate de Andrei Ursu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

În rezoluție, procurorul a constatat următoarele:

Numitul Andrei Ursu a formulat la data de 21.09.2007 o plângere cu privire la săvârșirea infracțiunii contra păcii și omenirii, comise prin torturarea și uciderea tatălui

CONFORM CU ORIGINALUL

său, Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice. Aceeași sesizare a fost făcută și de către Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

Aceste plângeri au fost înregistrate la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu nr. 35/P/2006, fiind declinate în favoarea Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, împreună cu alte sesizări, în dosarul nr. 35/P/2006 al Secției Parchetelor Militare.

Prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu nr. 1304/P/2008 din data de 29.09.2010 (dosarul fiind format în urma declinării competenței de către Secția Parchetelor Militare în dosarul nr. 35/P/2006) au fost adoptate mai multe soluții de neîncepere a urmăririi penale, în final dispunându-se și disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul anumitor sesizări, printre care și cea adresată de Ursu Andrei, la 21.09.2007, Secției Parchetelor Militare.

S-a format astfel dosarul nr. 1043/P/2010.

Prin Ordonanța 1043/P/2010 din data de 12.12.2011 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus, printre altele, disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la fapta sesizată de Ursu Andrei, formându-se prezentul dosar (nr. 179/P/2012).

Prin aceeași ordonanță s-a stabilit că încadrarea juridică corectă a faptei comise împotriva lui Ursu Gheorghe – Emil nu este cea a unei infracțiuni contra păcii și omenirii, așa cum susține Ursu Andrei, ci cea de omor, astfel cum s-a reținut și de instanțele de judecată, care au pronunțat hotărâri definitive de condamnare a mai multor participanți la săvârșirea faptei.

Din actele premergătoare efectuate în cauză a rezultat că pentru uciderea lui Ursu Gheorghe – Emil, la 17.11.1985, în arestul Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, a fost trimis în judecată, prin rechizitoriul nr. 90/P/1990 din 12.11.1996 al Secției Parchetelor Militare, inculpatul Clită Marian, iar prin sentința penală nr. 359 din 30.06.1999 a Tribunalului București – Secția I Penală, rămasă definitivă prin decizia nr. 1947 din 05.05.2000 a Curții Supreme de Justiție, acesta a fost condamnat la o pedeapsă de 20 de ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prev. de art.174 C.pen. .

Prin rechizitoriul nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare din 22.11.2000, au fost trimiși în judecată și col.rez. Stănică Tudor și col. rez Creangă Mihai, sub aspectul instigării la infracțiunea de omor calificat, prev. de art.25 C.pen. rap. la art.174 – 175 lit.a C.pen., reținându-se că aceștia l-au instigat pe Clită Marian în sensul uciderii lui Ursu Gheorghe – Emil.

Prin decizia penală nr. 4404 din 10.10.2003 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Stănică Tudor și Creangă Mihai, care, la data comiterii faptei, îndeplineau funcția de adjunct al șefului Direcției de Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției, au fost condamnați la o pedeapsă de 20 de ani închisoare pentru săvârșirea instigării la infracțiunea de omor calificat, prev. de art.25 C.pen. rap. la art.174 – 175 lit.a C.pen. .

CONFORM CU ORIGINALA

Prin același rechizitoriu s-a mai dispus și disjungerea cauzei privind pe col.rez. Vasile Gheorghe, mr.rez. Pîrvulescu Marin, lt.col. Damian Constantin, plt. Munteanu Ioan, plt.rez. Palamariu Florinel, mr.rez. Popescu Florea, plt. Ghebac Radu și plt. Cuzic Ioan, formându-se dosarul 8/P/2001 al Secției Parchetelor Militare.

Prin rezoluția din 12.03.2003 adoptată de Secția Parchetelor Militare în dosarul nr. 8/P/2001, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de Homoștean George, ȘtefanAndrei, general maior rez. Macri Emil, maior rez. Popescu Florea, general colonel rez. Vlad Iulian, mr.rez. Pîrvulescu Marin și general maior Bucurescu Gianî, sub aspectul infracțiunilor prev. de art.289, art.291, art.292 și art.246 din Codul penal, reclamată de Ursu Andrei și continuarea cercetărilor până la elucidarea acestui aspect.

Așa cum rezultă din referatul întocmit la 06.05.2011 de Secția Parchetelor Militare, această disjungere nu a fost înregistrată în evidența dosarelor penale, materialul probator disjuns fiind trimis la Tribunalul Militar Teritorial, pentru a fi avut în vedere la soluționarea dosarului privind pe Clitã Marian.

Față de cele expuse, în cauză s-a împlinit termenul prescripției speciale a răspunderii penale de 22 ani și 6 luni (au intervenit mai multe întreruperi prin trimiterea în judecată a unor participanți la săvârșirea faptei) la data de 17.05.2008.

Astfel în temeiul art. 228 alin.4 C.pe.pen., rap. la art.10 lit. g C.pe.pen., rap. la art.122 lit.a și art.124 C.pen., va dispune neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.174 – 175 lit.a C.pen., privind plângerile formulate de Andrei Ursu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

2.2.b. Soluția a fost comunicată petentului cu adresa nr. 179/P/2012 din 08.02.2013, iar petentul Ursu Horia Andrei a formulat plângere la prim – procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, împotriva Rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

2.3. Prin **Rezoluția cu nr. 379/II-2/2013 din 24.04.2013 a prim – procurului Parchetului de pe lângă Tribunalul București**, a fost dispusă respingerea plângerii formulate de numitul Ursu Horia Andrei împotriva rezoluției nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București

În rezoluție, prin examinarea plângerii, procurorul a constatat că soluția de neîncepere a urmăririi penale este temeinică și legală, făcând referire la Ordonanța nr. 1043/P/2010 din 12.12.2011 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție unde s-a dispus, printre altele, disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la fapta sesizată de Ursu Andrei, formându-se dosarul nr. 179/P/2012. Prin aceeași ordonanță, s-a stabilit că încadrarea juridică corectă a faptei comise împotriva lui Ursu Gheorghe – Emil nu este cea a unei infracțiuni contra păcii și omenirii, așa cum susține Ursu Horia Andrei, ci cea de omor calificat, astfel cum s-a reținut și de instanțele de judecată care au pronunțat hotărâri definitive de condamnare a mai multor participanți la săvârșirea faptei.

În raport cu această încadrare și cu data săvârșirii faptei (17.11.1985), în cauză s-a împlinit termenul prescripției speciale a răspunderii penale de 22 de ani și 6 luni (au intervenit mai multe întreruperi prin trimiterea în judecată a unor participanți la săvârșirea faptei) la data de 17.05.2008.

CONFORM CU ORIGINALUL

În consecință, s-a reținut corect incidența în cauză a dispozițiilor art. 228 alin.4 C.pe.pen., rap. la art.10 lit. g C.pe.pen., rap. la art.122 lit.a și art.124 C.pen. .. constatand că plângerea formulată de petent este nefondată, iar soluția atacată este legală și temeinică.

*
**

3. Tribunalul, din analiza actelor și lucrărilor dosarului, mai constată următoarele:

3.1.- prin Ordonanța nr. 1304 /P/2008 din 29.09.2010 a Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus la punctul 11 „*disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru faptele de la punctele I 15, I 17, I 31 și I 33 – vezi secțiunea F*” .

S-a constatat că această cauză intitulată generic „procesul comunismului” , s-a format la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reunirea mai multor plângeri și a unor sesizări din oficiu ale magistraților militari, fiind cartată inițial la nr. 35/P/2006.

Sesizările din oficiu ale magistraților militari și plângerile prin care se reclamă săvârșirea unor infracțiuni, se referă la următoarele fapte: [...], I 31. - plângerea lui Ursu Andrei, din 21.09.2007 cu privire la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii, comise prin torturarea și uciderea tatălui său, Gheorghe Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice – vol.23, fila 120. Aceași sesizare a fost făcută și de către Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război” – vol. 38, fila 12: [...].

În ordonanța menționată a fost reținut faptul că, prin ordonanța din 31.07.2008, Secția Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, invocând participarea la faptele sesizate, pe lângă militari, și a unor civili, situație în care, potrivit art.35 C.pr.pen., competența revine instanțelor civile.

3.2.- prin Ordonanța nr. 1043 /P/2010 din 12.12.2011 a Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus la punctul 5 „*Disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, cu privire la fapta sesizată de Ursu Andrei – vezi pct. III.*”

Aspectele precizate la punctul III din această ordonanță au fost reiterate și în ordonanța împotriva căreia a fost formulată plângerea și care au fost menționate în prezenta hotărâre la pct. 2.2.a .

3.3.- În urma acestei disjungeri și declinări la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, dosarul a fost înregistrat cu nr. 179/P/2012 în care a fost dispusă Rezoluția din 21.01.2013 și pentru care petentul Ursu Horia Andrei s-a plâns mai întâi la prim procurorul unității de parchet respective, pentru ca mai apoi instanței de judecată, așadar la termenul din 09.10.2013, având cuvântul pe fond, acesta, prin apărătorul ales, av. Crângariu Eugenia, a solicitat admiterea plângerii, cerând:- în principal, desființarea rezoluției atacate, cu consecința reținerii cauzei spre rejudecare, față de ansamblul probator existent la dosarul cauzei, urmând potrivit legii să se procedeze conform judecării în primă instanță; iar - în subsidiar, desființarea rezoluției atacate, cu reținerea cauzei spre rejudecare, iar pe fond, în raport cu ce probatoriu se va administra.

d

condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de omor, în forma infracțiunii de omor deosebit de grav sau - **al doilea subsidiar**, desființarea rezoluției atacate și trimiterea cauzei la parchetul competent în vederea începerii urmăririi penale. Intimatul mr.(r) Pîrvulescu Marin a arătat că susține cu tărie că nu a exercitat niciun act de teroare sau persecuție asupra lui Gheorghe Ursu. Procurorul militar a arătat că, așa cum prevede art.122 și 124 C.pen., a intervenit prescripția.

Sustinerile pe larg ale părților și procurorului au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată (09.10.2013), încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

*
* *

4. Tribunalul examinând plângerea prin prisma motivelor invocate, precum și din oficiu, reține următoarele:

4.1.- Petentul URSU HORIA ANDREI, în temeiul art.278¹ C.pr.pen, a formulat plângere împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012, solicitând admiterea plângerii și cerând: desființarea rezoluției atacate, cu consecința reținerii cauzei spre rejudecare, față de ansamblul probator existent la dosarul cauzei, urmând potrivit legii să se procedeze conform judecării în primă instanță; sau desființarea rezoluției atacate, cu reținerea cauzei spre rejudecare, iar pe fond, în raport cu ce probatoriu se va administra. condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de omor. în forma infracțiunii de omor deosebit de grav, ori desființarea rezoluției atacate și trimiterea cauzei la parchetul competent în vederea începerii urmăririi penale.

4.2.- Tribunalul consideră însă, în raport cu ordonanțele menționate, că încadrarea juridică a faptelor nu se circumscrie infracțiunilor contra păcii și omenirii, după cum susține petentul, deoarece subiectul pasiv al acestor infracțiuni trebuie să fie calificat, legiuitorul referindu-se generic la grupuri de persoane căzute în puterea adversarului, cum ar fi naufragiații, personalul sanitar al Crucii Roșii, etc. .

Or, din definiția dată de legiuitor, rezultă clar că aceste infracțiuni presupun, ca situație premisă, existența unei puteri militare (străine sau nu), care administrează un anumit teritoriu la un moment dat.

În speță, nu se pune această problemă, actele materiale comise împotriva lui Ursu Gheorghe, considerăm că ar putea întruni elementele constitutive ale infracțiunii de omor.

Pe de altă parte, este adevărat că, pornind de la definiția dată de CEDO „tratamentelor inumane”. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în anumite cazuri de speță, la nivelul anilor 1950 (*când autoritățile comuniste au încercat suprimarea fizică și psihică a unui număr imens de români, în special intelectuali de elită și personalități din toate domeniile vieții sociale, etc.*), posibilitatea ca făptuitorii să fie cercetați sub aspectul comiterii infracțiunilor prev. de art.358 C.pen. .

În speța de față, considerăm însă, că această soluție nu este aplicabilă, deoarece:

- Spre deosebire de anii 1948 – 1960, în care s-au produs acele atrocități împotriva poporului român, de care vorbeam mai sus, la nivelul anului 1985 nu se mai poate considera că exista o intenție clară de exterminare sistematică a oricărui opozant din partea autorităților statului, care permite încadrarea oricărui comportament nelegal față de persoanele aflate în detenție în acest tip de infracțiune.

- Or, exact această situație premisă de intenție sistematică de exterminare din partea autorităților face diferența dintre infracțiunile contra păcii și omenirii și

CONFORM CU ORIGINALUL

infrațiunile individuale cu același element material cuprinse în celelalte capitole ale Codului Penal (*omor, supunere la rele tratamente, tortură, etc.*).

- Dacă nu am interpreta astfel, ar rezulta că aceste ultime infrațiuni să nu mai existe, toate trebuind să fie considerate crime împotriva umanității, deoarece în acest mod de interpretare toate persoanele private de libertate sunt căzute în „puterea adversarului”.

- Această exterminare sistematică, pe de altă parte, trebuia să fie făcută din motive politice, fiind evident de esența acestei noțiuni (*neputând fi concepută o exterminare „sistematică” a deținuților de drept comun*).

- Or, în speță, este totuși dificil de considerat că victima a fost un adevărat „dizident politic”. Într-adevăr este de notorietate că în regimul comunist orice părăsire a țării era o adevărată raritate, fiind făcută numai de anumiți cetățeni și sub un control strict, raportând la organele de securitate orice mișcare, etc.

- De asemenea, este de notorietate la ce presiuni erau supuși cei care urmau să părăsească definitiv țara, precum și rudele acestora; pe de altă parte, celor plecați ilegal, li se confiscau proprietățile, cei care plecau legal, erau obligați să „vândă” statului comunist la o valoare arbitrară stabilită de acesta, toate proprietățile deținute, iar dacă le înstrăinaseră, erau obligați să le răscumpere și să le vândă statului comunist la valoarea precizată mai sus. Mai mult, rudele de gradul I ale acestor persoane erau, ca regulă generală, date afară din serviciu, fiind astfel obligate să presteze munci necalificate pentru a-și câștiga mijloacele de existență.

- În aceste condiții însă, victima, care avea un fiu stabilit legal și definitiv în S.U.A., nu numai că nu a fost dată afară din serviciu, dar a și făcut toate concediile numai în străinătate, neexistând, practic, țară din Europa nevizitată de acesta, ceea ce este într-o evidentă contradicție cu situațiile descrise mai sus, valabile pentru toți românii de rând.

- Față de aceste împrejurări, faptele persoanelor care au contribuit la uciderea victimei nu pot fi tratate decât individual (particular), neexistând o intenție sistematică a autorităților la acea dată de aplicare a acestor tratamente, cu atât mai mult cu cât, după cum am arătat, „opoziția” victimei față de regimul comunist a fost ne semnificativă, venind și din partea unei persoane care anterior, pentru o lungă perioadă de timp, a fost privilegiată de acest regim.

- Pentru uciderea victimei au fost deja judecați și condamnați numiții Clită Marian, Tudor Stănică și Creangă Mihail, reținându-se de către instanță săvârșirea infrațiunii de omor și, respectiv, instigare la omor pentru ultimii doi.

*
*
*

4.3.- În privința suspendării prescripției răspunderii penale până la 1992 (*când s-a abrogat art.226 C.pen.*), după cum a susținut apărătorul ales al petentului, instanța nu poate reține o astfel de motivație, deoarece începând cu anul 1990 nu mai există nicio justificare pentru a nu se putea demara cercetarea penală în orice cauză. Într-adevăr cele trei persoane acuzate de omor, au fost cercetate încă din 1990, organele de anchetă sesizându-se din oficiu cu acest caz.

Astfel, instanța constată că ordonanța de neîncepere a urmăririi penale dată de procurorul de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București este legală și temeinică, în speță, operând prescripția specială a răspunderii penale prev. de art.124 C.pen. și, pe cale de consecință, va respinge ca nefondată plângerea formulată de **PETENTUL URSU HORIA ANDREI** împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr.

CONȚINUTUL ORIGINAL

179/P/2012 din 12.01.2013 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

În baza art.192 al.2 C.pr.pen., va obliga pe petiționarul Ursu Horia Andrei la plata cheltuielilor judiciare către stat.

În baza art. 278¹ al.10 C.pr.pen, hotărârea este definitivă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

În temeiul disp. art.278¹ al.8 lit. a C.pr.pen., respinge ca nefondată plângerea formulată de **petentul URSU HORIA ANDREI** (născut la data de 02.11.1958, CNP: 1580211400353, cu domiciliul în SUA, Illinois, „4200 N MARINE DR, apt.402, CHICAGO IL. 60613” - conform carnetului de conducere nr. U620-0085-8042 ; cu domiciliul procesual ales la Cabinetele Asociate de Avocați ”Crângariu și Drăgoi”, în mun. București, Calea Moșilor, nr.90, corp A, apt.3, sector 3, cod 030152). împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 12.01.2013 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în dosar nr. 179/P/2012.

În baza art.192 al.2 C.pr.pen., obligă pe petiționarul Ursu Horia Andrei la plata sumei de baza de lei, cu titlul de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art. 278¹ al.10 C.pr.pen, hotărârea este definitivă.

Pronunțată în sesiune publică, astăzi 16.10.2013.

PREȘEDINTE,

Judecător – Col magistrat **GABRIEL GUNESCU**

GREFIER,

Plt. adj. **Iulian Marius Sirbu**

Red. GG

Tehnored. IMS / 2 ex. / 04.11.2013

